

Tình Bạn

(Kỷ niệm một thời tuổi trẻ)

Cổ nhân có câu: *"thà làm đầy tớ thẳng khôn còn hơn làm chủ thẳng ngu"*. Thật chí lý! Nhưng khi đề cập đến việc chọn bạn mà chơi, thì cổ nhân tỏ ra... lúng túng lắm. Không biết vì 'cổ nhân' đã già quá mà ... "quên" không nhắc đến, hay vì cũng đã có những kinh nghiệm đắng cay với những ông bạn "phá gia chi tử" trên đường đời nên cổ nhân phải "lờ" đi chẳng đại mà đưa ra lời khuyên nào, nhớ sai thì còn gì là ... "uy tín". Đám hậu sinh như chúng mình đành phải quyết định lấy, và câu *"giàu vì ... bạn"* thì cũng không nên tin lắm, chỉ là hên sui mà thôi.

Câu chuyện dưới đây chắc cũng nhiều người còn nhớ, vì tất cả các báo chí Saigon đều đăng trên trang nhất. Ngày đó, lối suy nghĩ và hành xử của các thanh niên chúng tôi thật khác hẳn bây giờ, đời lính tráng chẳng có mấy lúc được nghỉ ngơi, nhớ bạn bè nhưng lại chẳng mong nhận được tin, vì phần nhiều là loại tin *"... mới anh dũng hy sinh"*, nghe nản lắm. Cho nên mỗi lần được nghỉ phép, cái thú lớn nhất của tôi là phóng xe đi từng nhà mỗi thằng bạn để tìm, may gặp được thằng nào thì kéo nhau ra La Pagode ngồi đầu lảo.

Lần chót được đi phép của tôi là khoảng cuối năm 1974, đang cưỡi xe Honda tà tà thì bỗng một bàn tay từ phía sau vỗ mạnh vào vai, kèm theo một tiếng kêu thẳng thốt: *"May quá, tao đang đi tìm mày!"* Tôi giật mình quay lại thì thấy người mới vỗ vai mình là một ông sư, áo nâu sồng, râu tóc ngắn nhụi, đang chạy xe Mobylette, trông quen mặt lắm nhưng trong một lúc bắt chợt, chưa thể nhận ra vì rõ ràng mình có quen vị sư nào đâu.

- Mày không nhận ra tao à, Lượng đây.

Đến lúc đó thì tôi không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là một thằng bạn thân, Lượng "tay chơi", nổi danh khắp các vũ trường Sài Gòn với 17 bước Tango, mà trong thời sinh viên đói rách, nhờ quen anh ta mà tôi cũng đã được đi nhậu "ké" nhiều lần.

- Ủa, mà ông xuống tóc đi tu hồi nào vậy? Cũng có chùa dám nhận ông à?

- Câu chuyện dài lắm, ghé quán cà phê nói chuyện. Đúng là trời đã thương tao mới cho gặp mày ở đây, nếu không tao cũng phải xuống tận đơn vị tìm mày.

Trong suốt hai giờ đồng hồ, "sư ông" tâm sự với tôi là anh chẳng may "lỡ" làm cho một cô nữ sinh, con của một ông lớn, rất có "thế lực"... mang bầu. Bị dọa giết, nên đành xuống tóc, ẩn thân nơi cửa ... từ bi.

- Thế mà ông còn sống được đến bây giờ à?

- Mẹ kiếp, Saigon này nhỏ như cái lỗ mũi, bố cô ấy lại làm lớn, kiếm đâu chẳng ra. May cho tao là cô ấy rất thương tao, và bà mẹ lại không muốn có đứa cháu ngoại mà không có tên cha trong khai sanh nên tìm đến bắt tao "tự thú .. trước bình minh."

Nghe anh ta kể, tôi mới biết *"Chuyện tình Lan và Điệp"* là có thật! Chỉ khác một chút là mỗi ngày Cô Lan và bà mẹ cứ đến trước cổng chùa giật chuông bắt chú tiểu Điệp... về lấy vợ, để giữ "thanh danh" cho nhà gái.

- Thế sao ông không lấy cô ấy đi cho rồi?

- Mày muốn con vợ tao nó xé xác tao ra à?

Lúc đó tôi mới nhớ ra là 6 tháng trước tôi vừa đi ăn cưới "cha nội" này. Thằng bạn tôi có số "đào hoa" nên khổ. Mới 30 tuổi mà đã có đến hai đời vợ. Khi bà vợ cả mất trong một tai nạn, chính anh đã đến xin tôi viết một câu đối để treo trên bàn thờ, tôi cặm cụi đến 2 tiếng đồng hồ mới "nặn" ra hai câu:

"THƯƠNG NGƯỜI MỆNH BẠC - MỘT NĂM TRỞ XƯƠNG"

Ngày ngày hai buổi, anh thắp nhang thủ thủ trước bàn thờ vợ rất thành khẩn trong suốt 6 tháng trời. Ai thấy cũng thương cảm, bà mẹ vợ rói rít khen thằng con rể "chung thủy" !

Nhưng sang tháng thứ bảy thì anh... lấy vợ mới, là một cô "ca-ve" nổi tiếng dữ như chằng. Ai phiền trách thì anh chỉ lẳng lặng chỉ cái bàn thờ vợ mà câu đối đã được sửa đi vài dấu:

"THƯƠNG NGƯỜI MỆNH BẠC ... MỘT NĂM TRỞ XUỐNG!"

Bảy tháng thì chắc chắn ít hơn một năm... còn trách cứ gì nữa? Ông bạn này tính rất lạ, là con một trong một gia đình giàu có, được bố mẹ rất chiều chuộng, nên anh ta thường tuyên bố "ở đời này chẳng có gì đáng sợ cả". Nhưng đối với bà vợ hai dữ như chằng thì anh ta sợ thật, bây giờ lại thêm "double trouble", bị một "ông lớn" đầy quyền uy dọa giết, đành phải tìm tôi nhờ đóng vai "Lê Lai cứu chúa".

- Tao lạy mày, hãy cứu tao thoát cả 2 lần đạn

Bản tính tôi vốn hiền lành, và hay cả nể, nhưng đứng trước nguy cơ này đành phải tìm có thoái thác:

- Sao ông không kiếm những thằng bạn chí cốt của ông như thằng Khoa "điểm" mà lại nhờ tôi?
- Mẹ kiếp, thành Khoa thì nói làm gì, nó cũng đã có vợ rồi, lại thêm chữ "điểm" kèm theo tên nó thì đời nào nhà bên ấy họ đồng ý, nếu mày mà không giúp tao thì cứ xem như hôm nay là... ngày giỗ của tao.
- Nhưng tôi "khờ" lắm, chẳng hiểu họ có chịu không?

Anh ta bật cười:

- Nghe mày nói tao mới biết mày khờ thật, vì không biết lợi dụng "ưu điểm" của mình. Nhưng thôi, để tao dạy cho bài học cơ bản về hôn nhân: những thằng trông khờ khờ như mày, con gái nó không thích, nhưng... mẹ nó lại thích. Tấn công em không xong thì đến năn nỉ "bà già" nó lại chắc ăn hơn.

Tay chơi thật chẳng hổ danh khi nghe nó nói "đến kiến trong lỗ cũng phải bò ra". Đến nước này thì tôi còn từ chối thế nào được nữa? té ra tôi cũng có "ưu điểm", chỉ một "chiều" sơ đẳng này cũng đủ sức kiếm vợ, nếu từ chối nữa thì còn gì là ... "tình bạn".

Thế là trong suốt hai tuần lễ, tôi phải đi đặt in Thiệp Cưới mà "chú rể" là ... tôi, còn "cô dâu" thì tôi mới chỉ biết tên chứ chưa hề thấy mặt. Kể ra cũng có cái thú, cứ như được sống vào thế kỷ trước, phải đến đêm động phòng mới được thấy mặt...vợ mình. Khó khăn nhất là mời bên họ hàng "nhà trai", vì ông bạn tôi yêu cầu chỉ được mời những thanh niên to khoẻ, không quen biết ai bên đảng gái và nhất là phải đi một mình, không được mang vợ theo. Nhưng khó khăn này cũng được giải quyết dễ dàng vì tôi đã mang 30 Thiệp Cưới "phát chẩn" cho các bạn đồng môn ở Võ đường Tae-Kwon-Do, điều kiện tối thiểu là từ "đai nâu" trở lên.

Lần đầu tôi thấy mặt "Tân Giai Nhân", là lúc cùng "cô dâu" đứng trước cửa nhà hàng Arc-en-ciel để chào đón quan khách. Tôi thật sự choáng váng trước vẻ đẹp của "vợ" tôi, dù đôi mắt em buồn vơi vơi, nhìn "tân lang" không mấy thiện cảm. Nhưng trong bộ áo cưới "tinh khiết", dù bụng có... hơi to một chút, nàng vẫn toát ra vẻ đẹp bí hiểm của một người đàn bà có bầu mà chưa bị... "thai" hành! Tuy nhiên ông bố vợ dù trông rất "ngầu" của tôi lại nhìn tôi với cặp mắt rất vui vẻ, "chan chứa tình người".

Ánh mắt của cô "vợ" tôi chỉ thoáng vui lên khi nhìn thấy phái đoàn của "sư ông" được vây quanh bởi 30 võ sinh trong bộ đồng phục trắng toát của võ đường, trông chẳng khác gì cảnh trong phim "Đại phá Thiếu Lâm Tự" mới chiếu mấy tháng trước. Sư ông (?) còn dừng lại trước mặt cô dâu, chú rể chúc mừng:

- Thầy xin chúc... hai con Trăm Năm Hạnh Phúc

Và phớt lờ ánh mắt rục rủa của bố cô dâu, đang mắc hờm vì bị trúng kế "*Kim Thiên Thoát Xác*" của ông bạn tôi. Chỉ có cô dâu là... bật khóc khi nghe lời chúc mừng! Tuy nhiên, đặc tính của tuổi trẻ là mau quên, chỉ một thoáng sau đó là cô dâu đã nhìn tôi với ánh mắt đầy thương yêu, sau hai lần tôi phải cấp tốc đưa nàng vào phòng trang điểm vừa vỗ lưng, vừa xoa bụng giúp cô khỏi... nôn ọe, có lẽ do quá xúc động trước tình yêu... đến muộn.

Đám cưới con gái ông lớn có khác! nhiều bà bình luận là lớn chẳng thua gì... đám cưới con gái Tổng Thống Thiệu! Chỉ có điều hơi khác thường ở sự bố trí ở một góc khuất của nhà hàng có tới 6 bàn toàn là thanh niên độc thân, 3 bàn thuộc nhà trai gồm toàn võ sư thượng đẳng ngồi vây quanh để "bảo vệ" một nhà sư, và 3 bàn bên nhà gái trông cũng hung tợn không kém, cả 60 ông đều làm lý uống rượu như uống nước.

Người đau khổ nhất trong đám cưới là... tôi, người đóng vai chú rể khi phải thắp từng cô dâu đi "chào bàn", nhất là khi qua những bàn của các quan khách trẻ tuổi, cứ yêu cầu ... "*chú rể phải hôn cô dâu*". Tôi lúng túng cũng phải vì mục này không có trong "kịch bản" và nhất là tới lúc này tôi mới "chợt" nhớ ra là mình chưa... hôn ai bao giờ nên cũng không biết... phải "hôn" vào chỗ nào của cô dâu. Riêng bà mẹ cô dâu thì có vẻ hạnh phúc lắm vì có một ông con rể mới trông rất... ngây thơ!

Đám cưới kết thúc khá tốt đẹp, nghe nói chỉ có một trục trặc "nhỏ" là đám mấy chục thanh niên, có lẽ vì "nốc" quá nhiều rượu, đã đánh lộn, phá tan nhà hàng sau khi "sư ông" đã lanh chân tẩu thoát. Chỉ riêng tôi không hề biết có vụ đánh lộn này vì phải đóng hết vai trò chú rể, đưa cô dâu lên xe hoa trực chỉ hướng Đà Lạt để... "dưỡng thai". Lời nói cuối cùng tôi nghe được là tiếng hét: "*Ngưng lại, đánh lộn người rồi!*", trước khi bất tỉnh vì bị ai đó đập một chai bia vào đầu. Sáng hôm sau tỉnh lại trong Bệnh Viện Saigon thì tôi cảm động lắm vì có đến hai người đàn bà rơm rớm nước mắt đứng ở ngay đầu giường bệnh là bà mẹ vợ và cô dâu mới cưới... tới hôm qua của tôi.

Bà mẹ vợ tôi nói với tôi bằng giọng trù mền:

- Mẹ cảm ơn con nhiều lắm. Một ngày là một nghĩa! Mẹ chỉ mong con đã giúp em thì... giúp cho trót.

Tình thế bắt buộc tôi phải nhận lời, nhưng "giúp cho trót" như thế nào thì là chuyện riêng tư, không thể kể ra đây được. Riêng cô dâu mới của tôi thì... thỏ thẻ:

- Cung của em may lắm!

Tôi ngạc nhiên vô cùng. Chỉ vì "tình bạn" mà người "ngay" mắc nạn, bị đánh đến bất tỉnh thì may mắn nỗi gì?

Nhưng hôm sau thì mới biết là tôi may thật! khi nghe "cô dâu mới" tiết lộ: *"Bố em đã ra lệnh, ngay sau đám cưới phải "thiến"... thẳng đó, để trừng trị cái tội làm hư đời con gái nhà người ta."*

Nhưng lệnh lạc lại không... rõ ràng hoặc do mấy ông đệ tử say quá nên đã trừng trị làm đối tượng là... tôi. Nếu không có tiếng hét *"Ngưng lại, đánh lộn người rồi"* của cô dâu mới thì chắc tôi đã thành Viên Thái Giám Cuối Cùng của Triều Nguyễn rồi.

NHH